

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **A. H. H.**
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. OAM-46/LE-LE05-K10-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. OAM-46/LE-LE05-K10-2018.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v podáních žalobce a ve vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě ze dne 12. 11. 2018 namítl porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, porušení § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 správního řádu (žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo) a § 68 odst. 3 správního řádu (správní orgán v odůvodnění rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu). Žalobce se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, případně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.
3. Konkrétně žalobce uvedl, že pochází z iráckého Kurdistanu. Namítl, že v této oblasti panuje podstatně horší bezpečnostní situace, než uvádí žalovaný. V této souvislosti poukázal na zprávy z tisku z října a listopadu 2017 popisující bojové střety mezi iráckou armádou a kurdskými milicemi odehrávající se v okolí Kirkúku. Vzhledem k bezpečnostní situaci v dané oblasti je dle žalobce problematické domáhat se zde právní ochrany. V současné době je zde sice situace klidnější, zdaleka však není pod dostatečným dohledem centrálních nebo lokálních bezpečnostních složek. Nelze zde hovořit o bezpečnosti a vymahatelnosti práva. Situaci navíc komplikují rozdílné zájmy různých skupin, které znemožňují stabilizovat tamní poměry na rozumnou úroveň. Žalobce dále namítl, že v některých zemích dodnes funguje zákon krevní msty jako funkční součást právního povědomí daných společností. V této souvislosti odkázal na článek z webu www.natoaktual.cz pojednávající o Afganistánu.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl jako důvody své žádosti špatnou bezpečnostní situaci v zemi původu a obavu o život kvůli hrozící krevní mstě ze strany klanu Kodžar, který nesouhlasí s jeho sňatkem se ženou z daného klanu. Žalovaný nepovažoval tyto důvody za azylově relevantní. Žalovaný je přesvědčen, že řádně zjistil skutkový stav a že si před vydáním napadeného rozhodnutí opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že je to žadatel, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Žalobce ale v průběhu správního řízení neuváděl žádné důvody vážící se konkrétně k jeho osobě, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.
5. Žalobce dne 23. 5. 2019 zaslal soudu repliku k vyjádření žalovaného. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného ohledně dostatečně zjištěného skutkového stavu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nevycházel z žádných zpráv o zemi původu, které by se týkaly násilí ze cti či krevní msty. Nezjistil tedy rozsah tohoto fenoménu a schopnost či ochotu bezpečnostních složek tyto zločiny řešit, neopatřil si ani žádné informace, které by ve vztahu k násilí ze cti a krevní msty potvrdily jeho závěr o možnosti vnitřního přesídlení. Žalovaný se tak nedostatečně vypořádal s hlavním tvrzeným důvodem žádosti žalobce.
6. Praxe násilí ze cti a krevní msty je přitom na celém území Iráku, včetně iráckého Kurdistanu, velmi rozšířená, a bezpečnostní složky nejsou schopny a ochotny ochránit oběti takto motivovaného násilí. Zejména muži zasažení krevní mstou nebo násilím ze cti nemají jinou možnost, jak se zachránit, než útěk do zahraničí, a to z důvodu nedostatečné

činnosti bezpečnostních složek a absence jakýchkoli center pomoci, která jsou zřízena pro ženy. V této souvislosti žalobce odkázal na shrnutí zprávy Dánské imigrační služby „*KURDISTAN REGION OF IRAQ (KRI), WOMEN AND MEN IN HONOUR-RELATED CONFLICTS*“ z listopadu roku 2018 a na zprávy UNHCR „*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*“ z května 2019. Konstatoval, že podle zprávy UNHCR zůstává násilí ze cti v Iráku velmi rozšířené. Ženy i muži mohou být zabiti nebo vystaveni jiným formám násilí. Osoby zapojené do krevní msty tak dle UNHCR mohou splňovat podmínky pro udělení mezinárodní ochrany pro odůvodněný strach z pronásledování od nestátních aktérů pro příslušnost k určité sociální skupině, nebo jiných důvodů daných Úmluvou o právním postavení uprchlíků, v kombinaci s obecnou neschopností státu poskytnout ochranu před takovým pronásledováním.

7. Žalobce má zároveň za to, že obavu z krevní msty dostatečně konzistentně a konkrétně rozvedl v rámci své výpovědi. Jeho výpověď je věrohodná, neboť koreluje s obsahem výše citovaných zpráv o zemi původu.
8. Žalobce dále polemizuje se závěrem žalovaného, podle nějž nelze případné akty násilí ze cti považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, ale za „čistě kriminální skutečnosti“. Podle žalobce může jít o azylově relevantní jednání dosahující intenzity pronásledování. Nesouhlasí také s poukazy žalovaného na údajnou nevěrohodnost jeho výpovědi. Jeho původní cílovou zemí sice bylo Německo a při cestě přejel několik dalších zemí. Sám však při poskytnutí údajů k podané žádosti uvedl, že cílová země pro něj není tak důležitá a chce být v zemi, kde může v klidu žít. Ke skutečnosti, že při své cestě přejel Turecko či Řecko a nepožádal o azyl zde, namítl, že tyto země nejsou považovány za „třetí bezpečné země“, např. transfery podle dublinského nařízení do Řecka jsou stále nemožné. Podobně i poukazy na tvrzení žalobce z řízení o správním vyhoštění neodůvodňuje závěry žalovaného o účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Řízení o správním vyhoštění a úkony v něm činěné nesplňují dle žalobce standardy řízení o mezinárodní ochraně. Nelze tedy očekávat, že bez těchto záruk bude žadatel poskytovat důvěrné informace v situaci, kdy je zaskočen náhlým zajištěním a vyslýchán policií státu, kde původně neměl v úmyslu o mezinárodní ochranu žádat. Protokoly o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění jsou tedy pro posouzení věci irelevantní a je třeba vycházet toliko ztvrzení uváděných v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Měl-li žalovaný pochybnosti o důvodnosti obav žalobce, měl možnost (resp. povinnost) vyvrátit tvrzení žalobce o hrozbě pronásledování a vážné újmy tak, že zjistí skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a shromáždí přesné a aktuální informace o zemi původu tak, jak mu ukládá § 23c zákona o azylu. Žalovaný však toto neučinil a namísto toho věnoval svůj čas a energii hledání pochybností o žalobci a jeho výpovědi, které by mohl účelově dezinterpretovat a využít k podpoře svého názoru o nedůvodnosti podané žádosti. Své pochybnosti navíc s žalobcem nijak nekonzultoval, nedal mu tedy možnost na ně reagovat a žalovanému je vysvětlit.
9. Žalovaný se dle žalobce dopustil pochybení také při posuzování možnosti vnitřní ochrany. Z překonané judikatury správních soudů dovozuje, že žadatel o mezinárodní ochranu musí vždy vyčerpat možnosti vnitrostátní ochrany a že po něm je možno požadovat, aby se obrátil s žádostí o pomoc na bezpečnostní složky v zemi původu. Žalobce oproti tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, podle nichž v

případě, kdy orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel.

10. Žalobce konečně také namítl, že obecná bezpečnostní situace v současném Iráku je výrazně horší, než jak ji vykresluje žalovaný. Poukázal na několik aktuálních zpráv o zemi původu (nejnovější z března 2019), z nichž dovozuje, že Islámský stát je nadále významný zdrojem násilí, také Íránem podporované milice se na celém území Iráku dopouštějí vraždění, mučení a vydírání lidí. Stejně tak pokračuje násilí z etnických a náboženských důvodů. Možnost vnitřního přesídlení tak v Iráku prakticky neexistuje, neboť celá oblast je stále vysoce nestabilní.
11. Dne 17. 10. 2019 žalobce zaslal soudu další důkazní návrhy, a to 1) reportážní video kurdské televize WAAR, které popisuje případ zabití muže, jenž byl v podobné situaci jako žalobce, k této události mělo dojít dva měsíce před zasláním předmětného podání soudu; 2) zprávu European Asylum Support Office (dále jen „EASO“) z června 2019 „*Country Guidance: Iraq*“, v této zprávě žalobce poukázal na pasáže zabývající se výskytem zločinů ze cti v Iráku.

III. Ústní jednání

12. Během jednání konaného dne 23. 10. 2019 zástupce žalobce shrnul azylový příběh žalobce. Připomněl, že žalobce ve vlasti udržoval intimní poměr s dívkou, jejíž rodina s tímto poměrem nesouhlasila, dívku chtěla provdat za jiného muže. Dívka poté utekla k organizaci zabývající se ochranou žen a její rodina začala žalobci vyhrožovat smrtí. Žalobce se tedy důvodně obává, že se stane obětí vraždy ze cti. Významné také je, že žalobce pochází ze slabšího kmene, než uvedená dívka, jeho kmen ho tak nedokáže ochránit. Hlavním pochybením žalovaného je, že neshromáždil žádné podklady, které by se zabývaly existencí zločinů ze cti v žalobcově zemi původu. Dále vyslovil nesouhlas se závěry žalovaného ohledně azylové relevance uvedených obav žalobce, věrohodnosti jeho výpovědi, existence možnosti vnitřního přesídlení v zemi původu a celkové bezpečnostní situace v Iráku.
13. Pověřená pracovnice žalovaného shrnula obsah žalobou napadeného rozhodnutí. K důkazům označeným žalobcem v podání ze dne 17. 10. 2019 uvedla, že žalobci nic nebránilo s těmito důkazy přijít dříve, než bezprostředně před jednáním, a tak navrhl, aby je soud neprováděl.
14. Soud provedl důkaz přehráním reportážního videa kurdské televize WAAR. Přítomný tlumočnický kurdského jazyka následně shrnul podstatný obsah reportáže. Konstatoval, že reportáž pojednává o mladém muži, který „zmizel“, byl zadržen příslušníky jiného kmene, protože měl vztah s dívkou z tohoto kmene. Po třech dnech se zjistilo, že byl upálen. Jednalo se o případ vraždy ze cti, k němuž došlo ve městě Semele (tj. v městě, z kterého pochází žalobce). Žalobce k dané reportáži dodal, že důvodem jeho odjezdu z Iráku bylo, že se obává o svůj život, nechce zažít totéž, co se stalo muži z reportáže. Podle pověřené pracovnice žalovaného nelze na základě uvedené televizní reportáže vyvozovat žádné závěry týkající se případu žalobce. Reportáž pojednává o jednom konkrétním případě, který nemá přímou souvislost s žalobcem. Navíc zdroj této reportáže není žalovanému znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
16. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobce podal v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 3. 2018. K žádosti uvedl, že je kurdské národnosti, muslimského vyznání. Narodil se v městě Semele v provincii Dohuk, kde také naposledy žil. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, není nijak politicky angažovaný. Ze Semele do Turecka odjel začátkem září, postupně pak cestoval přes Řecko do Srbska, odkud přijel dne 6. 3. 2018 v nákladním autě do ČR. Původně se chtěl dostat až do Německa, ale to pro něj není důležité, chce být v jakékoliv zemi, kde může v klidu žít (v Řecku to podle něj možné nebylo, v ČR ano, proto požádal o mezinárodní ochranu až zde). Jako hlavní důvod své žádosti označil skutečnost, že v zemi původu udržoval intimní poměr s dívkou z jiného klanu, který nesouhlasil s tím, aby si jí vzal. Žalobcova dívka si měla vzít svého bratrance, a protože věděla, že když se vdá, tak se přijde na to, že již není panna, utekla těsně před svatbou od své rodiny k nějaké organizaci, která chrání ženy. Bratranci dívky mu pak začali vyhrožovat, žalobce dostal strach o svůj život, a tak odjel pryč z Iráku. Žalobce dále zmiňoval obavy ze špatné bezpečnostní situace v Iráku. K dotazu žalovaného nicméně uvedl, že obecně v Iráku je sice bezpečnostní situace špatná, ale v Kurdistanu je bezpečně. O udělení mezinárodní ochrany žádá především kvůli obavě z rodiny jeho dívky.
17. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
18. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k důvodům udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k

uplatňování politických práv a svobod. Krajský soud s tímto závěrem souhlasí, ostatně žalobce jej ani výslovně nezpochybňuje.

19. Žalobce argumentuje především tím, že má odůvodněný strach z pronásledování kvůli příslušnosti k sociální skupině mužů ohrožených krevní mstou a násilím ze cti, tedy že by mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že obavy žalobce z krevní msty nejsou z hlediska zákona o azylu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Podle žalovaného jde toliko o kriminální jednání soukromých osob, jehož motivem je vyřizování si osobních účtů, bez jakékoliv vazby na rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalovaný dále konstatoval, že pouhé výhrůžky soukromých osob (aniž by již došlo k fyzickému násilí) nelze považovat za akty pronásledování. Žalobce se zároveň podle žalovaného nesnažil využít žádných dostupných prostředků, které mu poskytuje právní systém země jeho původu. Byť země původu žalobce v současnosti prochází poválečnou rekonstrukcí, podle žalovaného lze po žalobci požadovat, aby učinil alespoň jeden pokus k nahlášení vyhrožování jeho osobě příslušným orgánům v Iráku. Žalobce mohl dle žalovaného využít také vnitrostátní ochrany před pronásledováním v jiné části země původu. Irácký Kurdistan má rozlohu srovnatelnou se Švýcarskem, a tak mohl svou situaci řešit přestěhováním do jiné části Kurdistanu. Případně mohl přesídlit i do jiných oblastí spravovaných centrální bagdádskou vládou. Žalovaný navíc vyjádřil přesvědčení, že žalobcem tvrzené důvody žádosti o mezinárodní ochranu jsou čistě účelové, jejich cílem je, aby se žalobce vyhnul správnímu vyhoštění.
20. Krajský soud se s výše shrnutým hodnocením žalovaného neztotožňuje. Předně je třeba uvést, že poukazy žalovaného na to, že žalobce v řízení o správním vyhoštění výslovně nezmínil obavy z krevní msty a že nepožádal o mezinárodní ochranu dříve, než v ČR, nestačí k závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobce. Za situace, kdy žalovaný nijak nezpochybil vnitřní konzistentnost tvrzení žalobce, ani nepoukázal na jejich rozpor se zprávami o zemi původu, bylo jeho povinností z nich při posuzování žádosti žalobce vycházet (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, a ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 – 83).
21. Dále nelze souhlasit s tím, že by obavy z krevní msty či násilí ze cti nemohly být azylově relevantním důvodem pronásledování. Pověřená pracovnice žalovaného hovořila během soudního jednání o blíže nespecifikované judikatuře, z níž by takový závěr měl vycházet. Obavu z krevní msty skutečně Nejvyšší správní soud v minulosti neshledal azylově relevantním důvodem ve smyslu § 2 a § 12 zákona o azylu, v tehdy rozhodném znění, dle něhož původcem pronásledování musel být stát (veřejná moc); viz např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 92/2004 – 54. Tento závěr je však již překonaný jak novější právní úpravou, tak judikaturou, podle níž lze za určitých okolností spatřovat v obavě z krevní msty či z násilí ze cti obavu z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině [viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Azs 3/2012 – 45, a ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014 – 67; srov. též EASO: *Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*, 2016, str. 52].
22. S ohledem na výše uvedené tak bylo povinností žalovaného obstarat si takové adresné zprávy o zemi původu, které by mu umožnily řádně posoudit odůvodněnost žalobcova strachu z pronásledování z příslušnosti k sociální skupině mužů ohrožených krevní mstou či násilím ze cti. Po prostudování zpráv o zemi původu shromážděných

žalovaných ale krajský soud dává za pravdu žalobci, že žalovaný této povinnosti nedostál. Žádná ze zpráv založených ve správním spisu se totiž blíže nevěnuje otázce, nakolik jsou v Iráku (respektive v iráckém Kurdistanu) rozšířeny zločiny ze cti, zda proti nim státní orgány případně poskytují ochranu, nakolik je tato ochrana účinná atd. Zcela jistě přitom nelze tvrdit, že předmětná obava žalobce je zjevně nedůvodná. Naopak i na základě obecně známých skutečností o regionu, z něž žalobce pochází, lze předpokládat, že v určité podobě se zde tento fenomén bude vyskytovat. Tento předpoklad pak soudu pouze potvrdilo reportážní video kurdské televize WAAR, kterým provedl důkaz při jednání (k jeho obsahu viz výše).

23. Za této situace je třeba hodnotit úvahu žalovaného o tom, že žalobci nehrozí žádné pronásledování, jestliže zatím čelil pouze slovním výhrůžkám a nedošlo k fyzickému násilí, jako spekulativní. Pokud si žalovaný neobstaral žádné podklady o tom, jakým způsobem fungují zločiny ze cti v Iráku (iráckém Kurdistanu), pak může jen těžko hodnotit, zda je v žalobcově případě přiměřeně pravděpodobné, že dojde k naplnění předmětných výhrůžek. Krajský soud připomíná, že k naplnění standardu přiměřené pravděpodobnosti může postačovat již existence méně než 50% pravděpodobnosti, že žadatel bude pronásledován (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 – 112, a ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87). Ze stejného důvodu je ničím nepodložená také úvaha žalovaného, podle níž měl žalobce reálnou možnost usilovat o ochranu v zemi původu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobce příhodně poukázal, vyplývá, že mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby podmínka nemožnosti ochrany vlastní země mohla být považována za splněnou (viz např. rozsudky ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 – 129, a ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009 – 51). Žalobce tvrdí, že státní orgány v zemi jeho původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před krevní mstou či zločiny ze cti. Ani toto tvrzení přitom nelze odmítnout jako zjevně nedůvodné. Žalovaný tak měl zaměřit své dokazování tímto směrem, jestliže hodlal zamítnout žádost žalobce s poukazem na to, že se měl pokusit vyhledat ochranu u státních orgánů ve své vlasti.
24. Obdobně nepodložený je konečně také závěr žalovaného, podle něž žalobce mohl případně využít vnitrostátní ochrany před pronásledováním v jiné části země původu. Opět platí, že pokud si žalovaný neobstaral žádné podklady k otázce, jak funguje krevní msta či násilí ze cti v Iráku (respektive iráckém Kurdistanu), pak jen stěží může činit informované závěry o tom, zda před ní lze uniknout přestěhováním se do jiné části země. Ke kritériím, která správní orgán musí hodnotit, hodlá-li aplikovat koncept vnitřního přesídlení, viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74. Navíc možnost přesídlení do jiné části Iráku (tj. mimo irácký Kurdistan) je v současné době obecně komplikovaná, neboť irácká společnost je výrazně rozštěpena etnicky a nábožensky, o čemž svědčí opakované projevy sektářského násilí (známé krajskému soudu z jeho úřední činnosti, z řízení týkajících se jiných iráckých žadatelů o udělení mezinárodní ochrany).
25. Krajský soud shrnuje, že žalovaný nedostatečně posoudil žalobcem uváděnou obavu z násilí ze cti, které mu dle jeho tvrzení hrozí v případě návratu do jeho země původu. Náprava tohoto pochybení žalovaného by ale znamenala nutnost rozsáhlého opatřování dalších podkladů a jejich posouzení a vyhodnocení. Krajský soud by tak do značné míry

nahrazoval činnost žalovaného, což není jeho úkol. Krajský soud proto neprováděl důkaz žádnou ze zpráv o zemi původu, na které žalobce poukazoval ať už v žalobě, či ve svých dalších podáních, kterými svou argumentaci uplatněnou v žalobě dále rozvíjel. Bude na žalovaném, aby v dalším řízení vyhodnotil, zda jsou některé z těchto zpráv relevantní pro posouzení věci, případně aby si obstaral vlastní zprávy o zemi původu, které mu umožní výše naznačené sporné otázky řádně zodpovědět.

V. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. října 2019

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce